

Reflekterende artikel om Coronakrisen

Kontorstolen er endelig blevet skiftet ud med den redte seng, i håbet om at få følelsen af at have fri, efter en lang skoledag. En lang virtuel skoledag. Det var nyt og spændende i starten, men nu er det efterhånden ved at være blevet hverdag. Jeg er bange for, at det godt kan gå hen og blive farligt. Det med, at sengen er redt, er nyt. Den er min baggrund, når jeg tænder for kameraet og tjekker ind til undervisningen. Jeg ligner jo næsten en, der har styr på tingene og samtidig har overskud. Fake it till you make it. Lige meget hvad er den redte seng en god vane og i øjeblikket jeg sidder her, er det det eneste positive jeg kan se, at jeg har fået ud af den virtuelle undervisning og hele Coronasituationen. Jeg kigger ud ad mit vindue. Klokken er kun 17.30, men det er allerede mørkt. Helt mørkt. På en måde bliver alt sort i sort. Jeg kommer i tanke om en samtale, som jeg havde med en veninde for nogen dage siden. Selvfølgelig online. Jeg fortalte hende, at jeg ville ønske, at jeg kunne nøjes med at være vinterdeprimeret og ikke også Coronadeprimeret. Jeg tænker, at det er et nyt ord, som jeg har opfundet, men som burde blive skrevet ind i den danske ordbog med det samme, ene og alene fordi, jeg er overbevist om, at de fleste danskere, ja det meste af verdensbefolkningen, ville kunne forstå ordet klart og tydeligt og relatere dertil. Uden for mit vindue er det ikke bare mørkt, det regner også. Det har det gjort uafbrudt de sidste par timer. Regnen fik dog ikke lov til at holde mig tilbage. Det er ikke mere end tredive minutter siden, at jeg kom hjem fra en gåtur. Det er jo efterhånden også det eneste man kan foretage sig, sådan som situationen er nu. Jeg forsøger at planlægge en gåtur hver dag, bare for at komme lidt uden for matriklen i håbet om ikke at gå fra forstanden. Jeg kom hjem som en drukken mus, men sidder som sagt nu i min seng og betragter regnen, der stadig siler ned. Jeg kan godt lide at lege med tanken om, at det er moder jord, der sender byen for at vaske alt det dårlige væk, fjerne alt det, der ikke hører naturligt til på hendes jord, som vi jo blot er gæster på. Nu kan jeg ikke slippe denne lidt absurde og langt ude tanke og jeg vælger at lege videre med den. Nogle mennesker siger, at vi har fået denne smukke verden foræret. Jeg er ked af at sige det, men de mennesker tager fejl. Generationer før os har boet her og der vil fortsat komme generationer efter os. Vi er her bare som gæster, og hvilke gæster? Vi har ikke behandlet vores vært med særlig meget omtanke de sidste årtier. Måske er det ikke regnen, der er blevet sendt for at råde bod og gøre os bevidste om det, måske er det Corona.

Det er i dag den 12/01 2021, om blot et par måneder har Danmark været underlagt Corona i et år. ET ÅR! Det er vildt at tænke på! Det er vildt at tænke på, at der **allerede** er gået et år. Timerne, dagene,

ugerne, ja månederne har virket så ubeskriveligt lange, men alligevel husker jeg så tydeligt den dag, hvor Mette Fredriksen holdt det første pressemøde og lukkede Danmark ned. Tænk at man kan det, altså lukke et land ned. Det var den 11/03. For min generation er det blevet dagen, som alle husker, fuldstændig ligesom, at det for generationen før os har været den 9/11 og for generationen før det, har det været den 5/5, altså Danmarks befrielse. Mine tanker får igen frit løb. Befrielsen og 2. Verdenskrig er hvad der kører på min nethinde lige nu. Så kommer jeg i tanke om et opslag, som jeg så på Facebook i starten af denne periode. Der stod noget i retningen af: ”dine bedsteforældre blev sendt i krig. Du bliver bedt om at blive på sofaen”. Det må have været et citat, der gjorde indtryk på mig, siden jeg stadig husker det så klart. Corona er lige siden begyndelsen blevet sammenlignet med en krig og man taler om, at der ikke har været lignende forhold siden 2. Verdenskrig, alligevel er der en verden til forskel mellem de to krige. Vi bliver bedt om at blive på sofaen. Tænk, at vi kan rede menneskeliv og ændre hele verdenssituationen blot ved at blive derhjemme på sofaen. Stiller man det sådan op, sort på vidt, er det jo vitterligt ikke meget, man forlanger af os. Alligevel er det som om befolkningen ikke kan finde ud af det. Ikke en gang det kan vi finde ud af. Var kravene for store? De sociale medier afslører os, de er blevet til vagthunde, der opsnapper alt. Jeg ser store grupper af mennesker, der stimler sammen, primært i de større byer. Jeg ser ubekendte influencere, der prædiker ét men præstere det modsatte. Jeg ser venner og bekendte, der holder den ene fest efter den anden. Jeg kan mærke frustrationen. Jeg tillader mig selv at koble ud af denne skriveproces. Jeg slår i pudsen, der ellers har ligget uberørt ved siden af mig, jeg tillader mig selv at bande og svovle over hele situationen, inden jeg tager en dyb vejrtrækning og igen vende fokus ned mod computeren. Når jeg ser fester og folk der stimler sammen, bliver jeg vred, det er tankeløst og ikke mindst pisse uretfærdigt. Jeg vil ikke forsvare de her mennesker, på ingen måde, men jeg forstår dem jo også så udmærket og jeg ville jo ønske, at det var mig selv. Jeg rømmer mig, det er latterligt, en tåre presser sig på, men jeg vil simpelthen ikke tillade den at passere ned over min kind og ende i dynen. Ikke i dag. Jeg er udmærket godt klar over, hvorfor jeg bliver berørt af situationen. For når jeg sidder her og skiftevis stirre på de sociale medier og ud ad mit vindue, ser jeg ikke kun tiden, der suser forbi men også min ungdom, der smuldrer mellem mine hænder. Jeg vil på forhånd gerne undskylde mit sprog. Hold nu kæft hvor er verden bare uretfærdig! Jeg burde ikke sidde her på mit værelse dag efter dag. Weekend efter weekend. Jeg burde være ude i den verden, der lige nu virker helt utilgængelig. Jeg burde nyde mit afsluttende år med mine elskede venner og veninder. Jeg burde feste, tage på spontane eventyr og bare nyde min ungdom. Men det er bare ikke en mulighed. Så jeg må igen bide i det sure æble. En stemme kommer på en måde frem i mit hoved og afbryder mig og mit ynkelige tankemylder. Det er

min egen stemme. Det er mig, der endnu en gang prøver at overbevise mig selv om, at det her er first world problems, at der er andre, der rammes meget hårde end mig. Leveveje, livsværk og liv går tabt, men ikke for mig. Burde jeg egentlig ikke føle mig heldig og taknemlig? Det gør jeg ikke. Jeg synes det lyder selvisk og jeg får lyst til at slette den sætningen igen, men sådan er det. Jeg er efterhånden nået til det punkt, hvor jeg ikke længere kan se mine problemer som mindre betydningsfulde end andres. I hvert fald ikke i hverdagen. Kun når jeg på dage som denne minder mig selv om det. Jeg er kommet frem til den konklusion, at grunden til, at jeg synes det er så pisse uretfærdigt og grunden til, at der er så mange der går imod anbefalingerne, er fordi vi føler, at vores frihed bliver taget fra os. Jeg ved, at for mig personligt, er det noget af det dyrebareste jeg har udover mine nærmeste. I nogle lande har de langt mindre frihed, end vi har herhjemme. Det glemmer vi lidt, eller det vil vi vel egentlig skide på. Det kommer jo alligevel ikke os ved. Vi har ikke, på nuværende tidspunkt, udgangsforbud. I hvert fald ikke os, som endnu ikke har indledt et tættere forhold med den alt for omtalte virus. Christina Hagens beskriver et coronaramt menneske med disse ord: "Der er hun. Der er hun, hende den sindssyge. COVID-19. Hende der eksploderer". Christina Hagens forsøger at sætte ord på, hvordan vi mennesker ser på hinanden i den her tid. I særdeleshed hvordan vi ser på folk, der er smittede. Som tikkende, smittende bomber. Problemet er, at vi nødvendigvis ikke ved hvem, der er de tiggende smittende bomber, for de ved det måske ikke engang selv. Derfor får vi besked om at holde afstand til alt og alle. Og det gør vi, eller det burde vi gøre. For det siger de kloge mænd i jakkesæt med Mette Fredriksen i spidsen. Aldrig før er danskerne så ofte blevet samlet på samme tid foran husalteret. Førhen skete det højst sandsynligt kun når herrelandsholdet spillede VM-finale eller når dronningen holdt sin nytårstale. Nu sidder vi der nærmest hver måned i spænding og venter på, at dommen falder. Hver måned bliver vi opdateret, der bliver løftet en pegefinger, vi får smittetal og statistikker smidt i hovedet i håb om, at det går op for os hvor alvorlig situationen er og hver måned forsøger de kloge mænd og Mette Fredriksen at spire et lille håb i os, uden at sætte vores forventninger for højt, for så bliver vi ikke lige så skuffet, når tallene igen føler for at springe opad på den frygtede kurve. Men for at vende tilbage til Christina Hagen, så kan jeg godt følge hende. Jeg fik selv den fornøjelse, ironi kan forekomme at sidde i isolation kort tid før jul. Jeg var blevet dømt som nærkontakt til en af de uheldige. Jeg var sikker på, at jeg også selv havde fået virussen. For symptomerne kom. Det viste sig, at jeg ikke havde Corona, bare en ligegyldig og kedelig influenza. I en uge sad jeg på mit værelse. Det selv samme værelse, som jeg sidder på lige nu i disse skrivende minutter. I en uge var jeg spærret inde. Mit værelse var blevet til et fængsel. Alt form for kontakt foregik online. Min mobil og mit internet blev mit talerør til omverden. Dér blev min frihed for alvor

taget fra mig. Det var som at se et barn stå med næsen trykket op mod et vinduesparti ind til en slikbutik, uden at måtte komme ind. For mit vedkommende gik vinduet bare ikke ind til en slikbutik men derimod ud til vejen og det liv, der nu blev levet uden for mine fire vægge.

Selv om Christina Hagens måske rammer hovedet på sømmet, har hendes Coronamonolog stadig mødt kritik. Kritikken går mest af alt ud på, at den er kedelig på nuværende tidspunkt, fordi vi snart ikke har hørt om andet end Corona det seneste år. Anmelderen har en pointe. Den havde nok gjort størst indtryk i starten af perioden. Teksten er dog ikke skrevet forgæves. Jeg er sikker på, at hvis man putter den i en tidskapsel, som man graver op igen om 10, 20 eller 30 år, vil teksten virkelig komme til sin ret.

Jeg lægger mig ned i sengen og prøver at samle mine sidste tanker om emnet Corona en sidste gang. Jeg har sagt det, jeg gerne vil sige, men kommer i tanke om, at teksten primært har været negativ og at det ikke nødvendigvis havde været mit ønske fra starten af. Men er der overhovedet noget godt at sige om den her krise? Det er der vel egentligt sjældent om kriser? Men man plejer til trods for det også at lære noget af dem, og det har vi da helt sikkert også gjort denne gang. Lige nu er det bare så meget nemmere at være pessimistisk frem for optimistisk. Jeg er på nuværende tidspunkt ikke i stand til at fokusere på det gode ved krisen. Jeg er sikker på, at når vi kommer på den anden side, vil vi kunne se de ting, som vi har fået ud af den og som vi med fordel kan tage med os videre i livet. Men nogle gange er det altså også okay at være træt af det hele og jeg ved, at jeg ikke er den eneste, der har det sådan. Langt fra. Jeg er ikke den eneste, der står i den her situation. Jeg er ikke den eneste med de tanker, jeg nu har berettet. Vi er en hel verden, der oplever det her sammen. Måske det kan bruges som en trøst?